

TESTAMENTEN, SCHENKINGEN EN STATEN VAN GOEDEREN VAN ENKELE BEGIJNEN GESTEED IN HET BEGIJNHOF ONZE-LIEVE-VROUW TER HOOIE (Vervolg en slot)

BEGIJN MARGUERITE D'OOSTERLINCK

Begijn Marguerite d'Oosterlinck, dochter van Anthone, werd gesteed in het convent Begga en overleed op 25 juni 1705. (31)

De bouw van haar huis

Op 21 november 1668 sloot ze een overeenkomst met jonkvrouw Anna Adriaenssens (32) *grootmeesterigge* of grootjuffrouw van het begijnhof en de infirmerie. De grootjuffrouw werd bijgestaan door de gestede begijnen jonkvrouwen Maria Bedts en Anna vander Maeren. (33) D'Oosterlinck verbond er zich toe om binnen het hof een nieuw huis te bouwen en dit naast het huis bewoond door begijn Joanne van Aelst. (34) Het huis moest de afmetingen en het uitzicht hebben van dat bewoond door begijn Van der Haeghen. (35) Marguerite mocht haar leven lang het huis bewonen. De dochters uit het eerste huwelijks van *haere cosijns*, jonkheer Jan Philips en jonkheer Philips d'Oosterlinck, konden bij eventuele intrede in het begijnhof van dezelfde voorwaarde genieten. Mocht Marguerite binnen de tijd van 20 jaar komen te overlijden en er had zich niemand van de dochters gemeld, dan kon de grootjuffer het huis verhuren. Van de huur zou jaarlijks 5-0-0 lb. gro. aan de erfgenamen worden overgemaakt. Het resterende bedrag zou ten goede komen aan de infirmerie. Indien zich helemaal niemand tijdens de termijn van 20 jaar kwam aanbieden om in te treden, dan kwam het huis volgens het gebruik *in den boesem vande voornoemde grootmeesterigge* te vallen. Presenteerde zich toch iemand, maar ze was nog te jong om aanvaard te worden, dan zou het huis voor haar bestemd blijven tot ze de leeftijd van 20 jaar had bereikt. Eens gesteed stond het huis haar leven lang ter beschikking. Eigenares Marguerite d'Oosterlinck verbond er zich tevens toe de daken en de muren te onderhouden en indien nodig de noodzakelijke herstellingen te laten uitvoeren. Indien *ze door veranderinghe van staete* uittrad of door een misdaad gedwongen werd uit te treden, werd haar huis verbeurd verklaard. Ze beloofde goed te zullen leven en de regel te onderhouden. Zij ging ook akkoord dat haar laatste rustplaats in gewijde aarde werd voorzien. Zonder de toestemming van de grootjuffrouw mocht ze niemand in haar huis opnemen en de grootjuffrouw kon het haar ook niet verplichten te doen. De eigenares verklaarde ook de eventuele lasten opgelegd door het magistrat van de stad voor haar rekening te nemen. (36)

Testament

Op 16 december verscheen Marguerite voor notaris Lieven de Vadder en de getuigen Pieter de Vadder, zoon van Jan, en Lieven Foucquet, om haar testament vast te leggen. Na met haar gesproken te hebben, verklaarden notaris en getuigen dat ze bij haar volle verstand was en een goed geheugen had.

Niettegenstaande de eerdere overeenkomst drukte ze de wens uit begraven te willen worden voor de communiebank in de begijnhofkerk. Zoals haar standing vereiste moest een marmeren gedenksteen op haar laatste rustplaats gelegd worden. De uitvaart moest geschieden met de hoogste dienst. Mochten door omstandigheden haar familieleden en vrienden niet tijdig aanwezig kunnen zijn dan kon het begraven plaatsvinden en de eredienst later volgen. Ze vroeg te zorgen voor 20 flambeeuwen, elk anderhalve pond zwaar, en vier "staankaarsen", elk twee kilo, en op het hoogaltaar 6 kaarsen, elk van *viendeelen* (37), en ook een flambeeuw voor elke kandelaar die aan de voet van het altaar zou worden geplaatst. Verder voorzag ze voor de twee zijaltaren vier kaarsen van een halve pond. Op de uitvaart wenste ze begroet te worden door de *biddende orders*, die zoals naar gewoonte twee religieuzen dienden af te vaardigen.

Verder voorzag ze 3 zakken tarwe, onder de vorm van broden, om aan de armen uit te delen. Voor haar zielenrust moesten er dertig missen gelezen worden in de begijnhofkerk. Driehonderd missen werden voorzien. De erfgenamen moesten de kloostergemeenschappen aanduiden. Op haar uitvaart moesten ook 8-0-0 lb. gro. aan de armen *soo begijntkens als andere* worden uitgedeeld.

Aan haar zuster Anna, indien nog in leven bij haar overlijden, religieuze en *suppereuse* in het klooster van *Tusschenbeke* (38), vroeg ze aldaar 40 missen te laten celebreren, waaronder één gezongen met de gezangen van de uitvaartdienst. Ze moest ook 5 pond kaarsen aankopen bestemd voor het hoogaltaar in het klooster. Samen met haar medezusters bekwam ze een recreatie ter waarde van 6-0-0 lb. gro. Was haar zuster intussen overleden dan kwamen de aankoop van was en de recreatie te vervallen. De 40 missen konden de erfgenamen eventueel aan een ander klooster toekennen.

Ook zuster Cecilia d'Oosterlinck, religieuze in het klooster van Sint-Joris (39) op het Zand te Gent, werd niet vergeten. Indien ze bij haar overlijden nog in leven was, diende men aldaar ook een uitvaartdienst te celebreren. De medezusters zouden een recreatie naar goeddunken van de erfgenamen ontvangen. Ze legateerde haar zuster Anna een lijfrente van 50 gulden het jaar, die haar moeder voor kwade dagen had voorzien, en die bezet was op onroerend goed eigendom van Marguerite. Verder legateerde ze aan jonkvrouw Anna d'Oosterlinck, dochter van Jacques, haar nicht, een lijfrente van 4-0-0 lb. gro. en door de erfgenamen te betalen. De lijfrente ging in op de dag van haar overlijden.

Jonkheren Anthone Norbertus en Jacobus Blasius, en jonkvrouw Theresia d'Oosterlinck, gehuwd met Alexander Coloma, heer van Beauprez, zouden elke 40-0-0 lb. gro. bekomen. Anthone Norbertus bekwam ook *haere scribaene*. (40) Mocht hij echter zonder wettige erfgenamen komen te sterven dan zou de *scribaene* in het bezit komen van een van de kinderen van Jan Charles d'Oosterlinck. Jonkheer Anthone diende hem bij leven aan te duiden.

Jonkvrouw Agnes Françoise Rosa d'Oosterlinck, dochter van Jan Charles, zou na het overlijden van begijn Marguerite in het bezit worden gesteld van de twee zilveren kandelaars met de kaarssnuit. Indien ze nog minderjarig zou zijn, dan zouden haar ouders de voorwerpen beheren. De eventuele wettige kinderen van jonkheer Jan Charles zouden bij haar overleden elk 100 gulden bekomen. Tijdens hun minderjarigheid zouden hun ouders het geld moeten beheren. De intresten moesten worden benut om hun opvoeding te voltooien of om enkele *rariteiten* als aandenken aan de schenkster aan te kopen.

Jonkvrouw Barbara d'Oosterlinck, dochter van Jan, zou het kruis met ingelegd schildpad bekomen en jonkvrouw Catharina de Neve, dochter van Pieter Sixtus, een *gelaese casse* met een wassen beeld van Christus.

Tenslotte legde ze er de nadruk op dat haar laatste wilsbeschikking stipt zou worden uitgevoerd, dat er niemand zich tegen deze beslissingen zou verzetten en dat alles eensgezind zou worden geregeld.

Schenking ten gunste van Jan Charles d'Oosterlinck

Twee dagen later, op 18 december 1702, schonk ze aan haar lievelingsneef Jan Charles, heer van Boesdaele, en gehuwd met Barbara Rosa de Neve enkele renten en roerende goederen. Naast notaris Lieven de Vadder traden als getuigen op Pieter de Vadder en jonkheer Anthone Norbertus, broer van de begunstigde. De schenking bestond uit:

- De helft van een jaarlijkse erfelijke rente van 100 gulden, de penning 12, ten laste van de *drij staeten des Landts van Brabant*, in het kwartier van Antwerpen. De uitkeringen vielen op 1 december en 1 juni. De andere helft van de rente kwam toe aan het klooster van de kartuizers (41) te Gent.
- Een jaarlijkse rente van 6-0-0 lb. gro., de penning 16, met vervalldag 22 februari en daterende uit 1694, die was verleden voor burgemeester en schepenen van het markiezaat Lede.
- Een jaarlijkse rente van 5-0-0 lb. gro., de penning 18, met vervalldag 7 september, bezet op jonkvrouw Marie vander Schueren, begijn in het zelfde hof.
- Verder 3 verschillende kleine renten (0-30-0, 0-20-0 en 0-10-0 lb. gro.), samen 3-0-0 lb. gro. bezet op de goederen van Steven de Raedt uit Asse (Brabant), en nu ten laste van zijn erfgenamen.
- Een jaarlijkse rente van 2-0-0 lb. gro., de penning 16, met vervalldag 12 april, en de achterstallen ten laste van Hendrik van Ransbeke en zijn echtgenote,

bezet op een perceel land te Asse. Nu eigendom van Gillis van Oucken die de weduwe van Van Ransbeke huwde.

• Meubels en huisraad, kledij, lijnwaad en wol, zilverwerk en andere voorwerpen, vermeld in *den inventaris* door de notaris opgemaakt en door beide partijen gelezen en ondertekend.

De begunstigde dankte uitdrukkelijk en beloofde de intresten uit te betalen aan de schenkster en verleende haar het vruchtgebruik van de goederen. De originele akten van de renten bleven in het bezit van Marguerite. De begunstigde bekwam ook een sleutel van de woning, de kamers en de kasten.

Inventaris van de roerende goederen

Houtwerk: een kast, een pers, een *rechtbanck* (42), een ledikant met een wit behangsel, tweegordijnen, een *coetse* (43) met twee gordijnen, 12 houten “zaalstoelen” met kussens en acht andere stoelen, een grote tafel met het tafelkleed, twee kleine tafels met tafelkleden, een *ingeleijde* vogelmuit, twee met ijzer beslagen koffers, nog een tafel, een *ingeleijde* tafel, 4 biertonnen en 3 stellingen, een meelbak, een boterkuip, potlijsten (sic), een tinnen bak, een olievaatje, in het zaaltje een *tardt* (44), een lessenaar, een blaasbalg, drie zitkussens, (haar)borstels, waarvan een ingelegd met schildpad, manden, enz.

Koper en ijzerwerk: een koperen ketel, een emmer, een beddenpan (45), een mortier of vijzel, een vispaan, een koperen bakpan, een sauspan, vier koperen potten *ofte marmieten* met een koperen deksel, twee koperen kookpotten, een koperen kandelaar, een koperen kaarspannetje, twee koperen brandijzers (46) met twee grote bollen en twee leeuwenkoppen, twee koperen wijwatervaten, een koperen armpje om kaarsen te doven, een koperen taartenpan met een deksel, een ijzeren kroon, een blikken gieter, een koperen lamp, een blikken pannetje, twee ijzeren potten, een ijzeren braadspit, twee ijzeren branders (47), twee tangen en twee schoppen, een strijkijzer, een *staenijzer* (48), een *hanghel* (49), twee ijzeren potjes, een *treckijser* (50), een scherpmes, nog een vispaan, een rooster, een ijzeren braadpan met de bijhorende lepel.

Tin: twee dozijn tinnen borden, een dozijn grote en kleine schotels, een tinnen zoutvat, drie wijnkannen: één met een tinnen en twee met een zilveren afsluiter, een tinnen waterpot, een glazen wijnkannetje met zilveren afsluiter, drie bierkannen met zilveren deksel, drie bierkannen met tinnen deksel, acht *gheleijersche* (51) schotels op de *rechtbanck*, acht gewone schotels, een dozijn versierde borden en nog een partij aardewerk.

Verder nog twee bedden met een strozak, een hoofdpeluw, vier oorkussens, vier dekens, een rieten stoel, een kerkstoel, een schutsel of tochtscherm, acht handdoeken grote en kleine, een dozijn *ammelackens* (52) eveneens grote en kleine, vijf dozijn servietten, een paar slaaplakens, vijf dozijn fluwijnen, vijf dozijn doeken, een dozijn grote doeken, een dozijn nachthalsdoeken, een do-

zijn slaapkousen (53), een partij, drie of vier dozijn, klein lijnwaad, een dozijn *snuytdoecken*, drie dozijn hemden, drie habijten, zes rokken, drie *capruijmen* (54), zes voorschoten zowel wollen als linnen, een wollen *faille* (55), zes slaaplifjes zowel wollen als linnen en tot slot al haar *lijve raeckende* klederen.

Volgde een opsomming van afbeeldingen en schilderijen, vermeld als *es konste*:

Vier portretten met bewerkte kaders, een landschap hangende in de *salette* op de schouwmantel, een schilderij op paneel de drie koningen voorstellende, een landschapje met een zwarte lijst: de uitverkiezing van Sint-Pieter, een schilderij van Onze-Lieve-Vrouw achter glas, een stilleven (een gedekte tafel) op een andere schoorsteenmantel, een schilderij van de H. Hieronimus in de woestijn, een met de Doornenkroning van Christus, een paneel met een versneden kabeljauw en een karper, nog een paneel met een wijnpot, een met een citroen op een bord, een met de graflegging van Onze-Lieve-Heer, eentje met Onze-Lieve-Vrouw, verder een spiegel met een zwarte lijst, een op koper geschilderd kersttafereel, een groot schilderij met de kruisdood, een met Jezus, Maria en Anna omgegeven met bloemen, eenzelfde met Onze-Lieve-Vrouw, een ander met een *teste* (56) met aardbeien, een met Sint-Paulus *heremiet* en Sint-Antonius in de woestijn. Verder nog andere kleine schilderijen en prenten.

Het zilverwerk bestond uit: een gedreven schenkschotel, een kommetje, een zoutvat, een schaalje genoemd *hansken* in de kelder (57), een schaalje in slechte staat, een dozijn lepels en vorken, een mosterdpot met lepeltje, een *confoor* (58) en een peperdoos.

Deze inventaris was door Marguerite ondertekend en werd op 18 december 1702 officieel vastgelegd ten huize van notaris Lieven de Vadder. Er steek nog een gedagtekende (28 oktober 1702) bekentenis bij waarin begijn Catharina van Hecke (59) verklaarde dat zij voor haar noodzakelijk gebruik van Marguerite een kastje, een tafel met drie kleine stoelen, twee schilderijtjes, een wit deken, een weinig lijnwaad, wat potten en pannen in bruikleen had gekregen.

Schenking ten gunste van jonkvrouw Isabelle van der Leenen

Uit liefde en affectie schonk Marguerite aan Isabelle, dochter van Jan Philips, een rente van 240 lb. gro. kapitaal, penning 24, vervaldag 9 oktober. De rente liep ten laste van jonkvrouw Anna van der Maeren, grootjuffrouw, en de jonkvrouwen Josijne van Dijke en Anna van Truijen, *gezelnede* van het hof. De akte werd verleden op 18 februari 1675 voor notaris Frans Wissaert met als getuigen Augustijn Goethals junior en Gillis Mestdach. Isabelle liet zich bijstaan door haar moeder Marie van Hesens.

In het dossier steken nog akten en afschriften ervan van de renten bezet op de gronden in Asse. Verder nog huurvoorwaarden en pachtcontracten, alles verleden voor de schepenen van het *godtshuijs van Afflighem*, die we hier niet behandelen. (60)

“Een auteur beweerde ooit dat het Klein Begijnhof voor verarmde edelvrouwen en middenstandsdochters was en dat het Groot Begijnhof armen aantrok”, schrijft H. Cailliau (61), verwijzend naar de bewering van pastoor Joos. (62) Uit de behandelde testamenten, schenkingen en staten van goederen blijkt dat de begijnen-jonkvrouwen allesbehalve arm waren, integendeel sommigen waren houdster van een (gedeelte) van een heerlijkheid en bezaten veel gronden en renten. De roerende goederen van begijn Marguerite d’Oosterlinck getuigen van een bepaalde welstand en smaak. Uiteraard kon de rijkdom van de begijnen variëren naar gelang het sociaal milieu waaruit ze kwamen. (63)

MATEN EN WAARDEN

1 (vierkante) roede = 14,8548 m²

1 gemet of 300 roeden = 4455,99 m²

1 (Gents) bunder of 3 gemeten = 1ha 33a 68ca

Korenmaat: 1 zak = 107,3 l

Havermaat: 1 zak = 152,24 l

1 zak = 2 halsters = 4 veertelen = 8 meukens = 24 achterlingen = 146 pinten

1 pond (lb) = 20 schellingen (s); 1 schelling = 12 penningen/groten

NOTEN

(31) Cailliau, o.c., p. 235.

(32) Anna Adriaensens Venedael was H. Geestjuffrouw, daarna grootjuffrouw van 1663 tot 1673. In 1673 gaf ze haar ontslag als grootjuffrouw. Ze verloor de strijd tegen de conventmeesteressen en de beschermheren, de abt van de Sint-Pietersabdij, de parochiepriester en deken, die protesteerden tegen het feit dat sedert 1670 geen generale rekeningvergadering met aansluitend grootjuffrouw-verkiezing was gehouden. Cailliau, o.c., p. 57, 118-119. Op p. 290 vermeldt Cailliau dat ze overleed op 1 januari 1673 en dat ze in 1673 het begijnhof verliet. O.i. overleed ze in de loop van 1673 of later.

(33) Maria Bedts werd gested in het convent Ter Bloemen. Ze overleed op 12 oktober 1677. Anna van der Maeren werd eveneens gested in het convent Ter Bloemen, werd meesteres van het convent en later grootjuffrouw van 1673 tot 1679 in opvolging van Adriaensens Venedael. Cailliau, o.c., p. 199 en p. 277.

(34) Joanne van Aalst wordt bij Cailliau niet vermeld. Na vergelijking met de overlijdensdata is het wellicht de vermelde Anna van Aalst, gested in convent Bruno. Ze overleed op 16 december 1677. *Ibidem*, p. 267-268.

(35) Bedoeld wordt wellicht haar bloedverwante Barbara Françoise van der Haeghen.

(36) Na de verplichte jaren verblijf in een convent kon een financieel krachtige beginnend zich een

huisje aanschaffen voor het leven. De begijnen Anna van der Woestijne, Barbara Françoise van der Haeghen en Josijne de Neve waarvan sprake in dit artikel hadden een eigen huisje. Alle huisjes waren eigendom van het begijnhof. Ze werden in de loop der eeuwen gebouwd door het begijnhof of op kosten van begijnen of hun familie. In dat laatste geval konden ze er bepaalde erfenisrechten op laten gelden voor familieleden die in het begijnhof verbleven, doch het huisje werd steeds eigendom van het hof. In de loop van de 13^e en 14^e eeuw werden de begijnenhuisjes opgetrokken in hout en leem en geleidelijk vervangen door stenen huizen. Marguerite d'Oosterlinck liet een nieuw huis(je) optrekken. De stad Gent vroeg de begijnhoven geld voor de gebouwen op het hof. Begijn d'Oosterlinck verklaarde zich akkoord de lasten van de stad voor haar rekening te nemen. *Ibidem*, p. 125, p. 167-168, p. 170-171.

(37) Vierendeel of het vierde gedeelte, als specifieke maat van een of andere grootheid. Hier kaarsen van vermoedelijk 375 gr. WBNT, deel 21, kolom 372.

(38) Klooster van Tussenbeke. Voor meer gegevens, zie N.J. Weyns, *Monastère de Serskamp. Tussenbeek*, in: *Monasticon belge*, vol. 3, tome VII, Luik, 1980, p. 579-600; R. Ruys, *Het klooster Tussenbeke*, in: *Bijdragen tot de geschiedenis van Serskamp*, Serskamp, 1980, p. 65-75.

(39) Het klooster was gelegen in de Lange Violettestraat nabij de Vijf Windgatenstraat. Met dank aan de heer André Verbeke.

(40) Schrijftafel. Gewoonlijk een met laken of wasdoek beklede tafel, voorzien van verschillende laden en kastjes. Afgeleid van het Latijn *scribens*. WBNT, deel 14, kolom 1034.

(41) Raadpleeg J. De Grauwe, *Chartreuse de Notre-Dame Val-Royal à Gand*, in: *Monasticon belge*, vol. 5, tome VII, Luik, 1989, p. 943-1006.

(42) Zie noot 6.

(43) Zie noot 29.

(44) Dialectische bijvorm van terd; stap, tred. Wellicht een kleine opstapladder met een minimum van treden, kan ook een voetbankje zijn. WBNT, deel 16, kolom 965.

(45) Een meestal koperen pan die, gevuld met gloeiende kolen of houtskool om de lakens warm te strijken voor het wordt beslapen. WBNT, deel 2, 1e stuk, kolom 1130.

(46) Vuurijzer, vuurbok. J. Weyns, *Volkshuisraad in Vlaanderen*, deel 4, Beerzel, 1974, p. 1414.

(47) Zelfde betekenis als bandijzer, vuurijzer, vuurbok. Zie noot 46.

(48) Staand ijzer, ijzeren plaat staande tegen de schoorsteenstam, effen of met beeldwerk. WBNT, deel 15, kolom 143.

(49) Een getande ijzeren staaf waaraan de ketel boven het haardvuur hangt. J. Weyns, *Het huisraad in de Vlaamse Volkskunde*, KB-brochure, s.l., 1974, p. 8.

(50) Trekijzer of magneet. Hebben de verschillende betekenissen die verwijzen naar gereedschap terzijde geschoven. Blijft de betekenis van een magneet in de vorm van een hoefijzer over. WBNT, deel 17, 1e stuk, kolom 2447.

(51) Gleis, vaatwerk van fijne witte aarde met tinas verglaasd. Aardewerk vervaardigd volgens dezelfde techniek als een faïence. E. Verwijs, J. Verdam, *Middelnederlandsch Woordenboek*, deel II, kolom 1992.

(52) Tafellaken. Weyns, *o.c.*, deel 4, p. 1430.

(53) Slaapkousen, kousen om mee te slapen, om koude voeten te vermijden.

(54) Caproen, kap, het was een hoofdkap, wordt soms ook een mantel mee bedoeld. Cailliau opteert voor de tweede betekenis (mantel). In 1771 wijzigde men de kledij " ... de hoofden van onse caperoenen ..." ook genoemd " ... eene laeken faille ..." omdat die te zwaar waren. Cailliau, *o.c.*, p. 172-173.

(55) Een lange zwarte sjaal die het hoofd en de rug bedekte, tot op de grond hing en vooraan kon worden samen genomen. De falie was zeer verspreid onder de burgerij in Vlaanderen en Brabant. J. Van Ryckeghem, *Eenvoud en raffinement. Een studie van de Gentse achttiende-*

eeuwse kleding in sociaal-economisch perspectief, onuitgegeven verhandeling, R.U.Gent, 1985, p. 81.

(56) Een aarden schotel of teil: een *teste petaters*, pap. Lievevrouw-Coopman, *Gents Woordenboek*, deel 3, Gent, 1974, p.1433.

(57) Zilveren schaalteje genoemd hansen. In het centrum van de schaal is een omgedraaide halfsferisch recipiënt dat bovenwaarts geopend is, en waardoor "Hansje" naar boven komt wanneer men de schaal met wijn vult. Catalogus: *Meesterwerken in zilver. Burgerlijk zilver van de 16e, 17e en 18e eeuw uit de Zuidelijke Nederlanden en het Prinsbisdom Luik uit privé-verzamelingen*. Tentoonstelling Gent Bijlokemuseum 19 april-30 juni 1985, p. 172-173, afbeelding nr. 116. Wanneer men in de 17e eeuw bij zijn gastheer een "Hansje-in-de-kelder" op tafel vond, dan kon men de gastvrouw feliciteren, want door deze drinkschaal kondigde men op ludieke wijze aan dat zij in blijde verwachting was. "Hansje" vertegenwoordigde dus het ongeboren kind in de moederschoot.. Een dergelijke schaal vertoont veel overeenkomst met de normale platte drinkschaal op een voet. B: Ter Molen-Den Outer, *Hansje in de kelder*, in: *Spiegel Historiael*, 10^e jg., 1975, nr. 2, p. 114-116. Onze dank gaat hier naar mevrouw Christina Vandenbussche.

(58) Toestel waarin zich een betrekkelijk zwakke warmtebron bevindt om de inhoud van een daarop geplaatste kom of schaal warm te houden. WBNT, deel 7, vol. 2, kolom 5206. Vergelijk met onze hedendaagse (elektrische) schotelverwarmer.

(59) In het werk van Cailliau komen er drie van Hecke's in aanmerking. We geven de voorkeur aan deze zonder vermelding van de doopnaam. (Catharina) van Hecke overleed op 4 september 1605. Cailliau, *o.c.*, p. 283. Wellicht is er verwantschap met de grootmoeder van begijn Josijne de Neve, Josijne van Hecke die op haar beurt verwant is met begijn d'Oosterlinck.

(60) RAG, Fonds de Neve de Roden, nr. 153.

(61) Joos, *o.c.*, p. 6. In de 19^e en de 20^e eeuw vormden de dochters van middenstanders en plaatselijke notabelen wel het merendeel van de begijnenbevolking.

(62) Cailliau, *o.c.*, p. 217.

(63) Cailliau, *o.c.*, p. 167.

Erik L. SCHEPENS